

Arrest

nr. 282 398 van 22 december 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 8 december heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2022.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VANGENECHTEN, loco advocaat O. TODTS, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 21 oktober 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt in het centrum voor illegalen in Merksplas gehoord door een medewerker van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) via videoconferentie op 17 november 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) verklaart op 24 november 2022 het verzoek kennelijk ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Milot, Kurbin (Albanië) en heeft u de Albanese nationaliteit. Op 4 of 5 mei 2000 werd uw oom langs vaderszijde, [M.G.], in Milot gedood door [T.M.] na een ruzie. [T.M.] werd aangehouden en veroordeeld tot een gevangenisstraf. Het kwam evenwel niet tot een verzoening tussen uw familie en [T.], waardoor uw familie vreest dat hij wraak zal nemen. Op uw zestiende, in 2005, besloten uw ouders dat u beter naar het buitenland kon gaan omdat u nog het enige mannelijke familielid in Albanië was. U ging naar Italië, maar omdat u minderjarig was, kon u er nog geen internationale bescherming aanvragen. Wanneer u meerderjarig was, werkte u er illegaal en wist u niet dat de mogelijkheid bestond om bescherming te vragen. In februari 2009 keerde u terug naar Albanië omdat uw paspoort vervallen was en u een nieuw nodig had. U had tevens een uitwijzingsbevel en om te voorkomen dat u werd aangehouden, vertrok u vrijwillig. U verbleef in Albanië bij uw ouders in Milot en bij uw zus in Tirana. Wanneer u een nieuwe paspoort had, keerde u terug naar Italië. In september 2009 kreeg u opnieuw een uitwijzingsbevel in Italië en reisde u naar Griekenland waar u verbleef van september 2009 tot november 2009. Van hieruit reisde u naar Albanië. In januari 2010 keerde u opnieuw naar Italië waar u legaal drie maanden mocht verblijven. U keerde steeds voor korte periodes terug naar Albanië om dan telkens opnieuw naar Italië te reizen. Wanneer u in Albanië was, verbleef u bij uw ouders in Milot. In 2012 kwamen personen gezonden door [T.M.] bij uw vader langs en vroegen ze een verzoening. Indien er geen verzoening zou komen zou u gedood worden. Op 2 maart 2016, wanneer u in Albanië verbleef, werd u door de politie tegengehouden wanneer u in de wagen zat met twee vrienden. Uw vrienden waren in het bezit van hasj, maar ook u werd hier van beschuldigd. U zat in voorarrest tot 28 mei 2016 waarna u werd vrijgelaten. U werd niet veroordeeld. Wanneer u in de gevangenis zat, vertelde een bevriende cipier u dat [T.M.] in 2015 was vrijgelaten. U keerde hierna terug naar Italië waar u in februari 2022 werd aangehouden en gerepatriëerd naar Albanië. U verbleef eerst bij uw ouders, dan bij een vriend in Sarandë en later opnieuw bij uw ouders in Milot. In juni of juli 2022 huwde u met uw nicht [M.S.] louter en alleen zodat u haar familienaam kon aannemen en identiteitsdocumenten onder deze naam kon bekomen. Op 2 augustus 2022 werd in Milot uw beste vriend, [K.P.] vermoord. Hij was verwickeld met een bende onder leiding van [V.M.], een machtig man. U vreest dat deze personen misschien denken dat u iets weet omdat u zijn beste vriend was. Op 28 augustus 2022 reisde u naar België. U werd hier na twee maanden aangehouden omdat u hier op illegale wijze aan het werk was. U werd overgebracht naar het Centrum voor Illegalen in Merksplas. Op 21 oktober 2022 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw identiteit en of uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer per e-mail: een kopie van uw paspoort; een kopie van een vonnis van de rechtbank van Kurbin, d.d. 27 maart 2001, betreffende de veroordeling van [T.M.]; een kopie van een familiecertificaat betreffende uw gezin, d.d. 4 februari 2013; een kopie van een attest van het Nationale Verzoeningscomité, d.d. 10 oktober 2022, waarin dat staat dat u betrokken bent in een bloedwraak; een kopie van een brief van het Albanese Ministerie van Buitenlandse zaken betreffende de werking van het Nationale Verzoeningscomité, d.d. 17 oktober 2018; een kopie van een brief van het Ministerie van Justitie, d.d. 18 februari 2022, betreffende een uitnodiging voor een onderhoud met een directeur-generaal voor het overmaken van voorstellen; een kopie van een geboorteakte op naam van [N.S.], geboren [G.], d.d. 12 oktober 2022. De originele documenten zijn in uw bezit.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 14 januari 2022 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

U vreest bij een terugkeer naar Albanië gedood te worden door [T.M.] die in 2000 uw oom [M.G.] doodde (CGVS, p. 8). U maakte deze vrees evenwel niet aannemelijk.

Vooreerst dient er gewezen te worden op een tekortkoming in uw verklaringen. Zo verklaarde u dat u van uw ouders in 2005 Albanië diende te verlaten naar aanleiding van de gebeurtenissen van 2000 waarbij uw oom vermoord werd door [T.M.]. U moest het land verlaten omdat u op dat moment nog minderjarig was - waardoor er op dat moment geen wraak op u kon worden genomen -en u nog het enige mannelijke familielid was dat overbleef (CGVS, p. 8). Wanneer u er op gewezen werd dat volgens de logica van de bloedwraak uw familie aan zet is om verloren bloed te vergelden en aldus wraak te nemen, repliceerde u dat hij jullie zal vermoorden omdat er nooit een verzoening kwam en hij vreest dat jullie wraak tegen hem willen nemen (CGVS, p. 8). U verwees in dit kader naar één bedreiging die uw vader ontving in 2012 wanneer personen gestuurd door [T.M.] om verzoening kwamen vragen (CGVS, p. 8-9). In het licht van voorgaande verklaringen is het dan ook weinig geloofwaardig dat uw vader – eveneens een mannelijk familielid - zijn normale leven in Albanië evenwel zonder problemen kon verderzetten (CGVS, p. 9). Daarenboven kan uw houding sinds uw vertrek uit Albanië in 2005 niet in overeenstemming gebracht worden met of getuigt niet van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u tussen 2005 en 2022 lange periodes in Italië verbleef zonder hier evenwel een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Uw uitleg dat u geen recht had op internationale bescherming in Italië als minderjarige, is een blote bewering die niet strookt met de werkelijkheid en uw repliek dat u als meerderjarige illegaal aan het werk was en u niet wist dat die mogelijkheid bestond (CGVS, p. 7), kan in alle redelijkheid niet weerhouden worden, te meer u meermaals in contact kwam met de Italiaanse autoriteiten omwille van uw illegale verblijf (CGVS, p. 4-5). Gevraagd of u zich ooit had geïnformeerd naar de mogelijkheden om internationale bescherming aan te vragen in Italië, verwees u enkel naar een contact met een advocaat die u in 2021 er op wees dat u met een uitwijzingsbevel geen internationale bescherming kon aanvragen (CGVS, p. 7). Dit laattijdig informeren over uw mogelijkheden, kan uw nalaten dan ook niet verschonen. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij na aankomst in een veilig derde land zich zo snel mogelijk informeert over de bestaande beschermingsmodaliteiten en een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Dat u bovendien op regelmatige basis gedurende deze periode terugkeerde naar Albanië waarbij u vaak bij uw ouders verbleef (CGVS, p. 5, 6), ondermijnt enkel verder de door u voorgehouden vrees. Uit uw verklaringen blijkt dat u in Albanië evenmin een verborgen leven leidde. Zo werd u gedurende één van deze verblijven in Albanië op 2 maart 2016 in de buurt van Milot gearresteerd samen met een aantal vrienden wanneer jullie met de wagen werden tegengehouden door de politie en beschuldigd werden van het bezit van hasj (CGVS, p. 5). Het loutere feit dat u steeds terugkeerde naar Albanië zonder in Italië een verzoek om internationale bescherming in te dienen ondermijnt dan ook fundamenteel de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees gevisieerd te worden door [T.M.].

Deze houding wordt enkel bevestigd doordat u in augustus 2022 naar België kwam zonder ook hier meteen een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Het is pas nadat u werd aangehouden in België en overgebracht werd naar een gesloten centrum dat u op 21 oktober 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende (CGVS, p. 6). Dat u verwees naar dat uw originele documenten zich nog in Albanië bevonden en u niets kende van België (CGVS, p. 7), doet hier geen afbreuk aan uw nalaten. Integendeel, uit uw verklaringen blijkt dat u in juni of juli 2022 met uw nicht huwde, louter en alleen zodat u haar naam kon aannemen om zo het inreisverbod dat u door Italië werd opgelegd te omzeilen (Verklaring DVZ, vraag 3). Dit laat dan ook vermoeden dat u zich wel degelijk bewust was van uw verblijfssituatie in de Europese Unie.

Bovenstaande vaststellingen nopen er dan ook toe te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering gevisieerd te worden door [T.M.] omwille van de dood van uw oom [M.G.].

Waar u voorts verwees naar dat uw beste vriend in augustus 2022 werd vermoord omdat hij verwickeld was met de maffia en u vreest door zijn moordenaars, en in het bijzonder [V.M.], gevisieerd te worden omdat zij misschien kunnen denken dat u meer weet (CGVS, p. 10-11), dient er op gewezen te worden dat u dit motief niet vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Hoe dan ook, maakte u niet aannemelijk

dat indien u problemen zou kennen met deze personen in Albanië u geen beroep of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

U stelde dat u wel naar de politie zou kunnen stappen, maar dat de politie u geen klacht zou laten indienen omdat zij corrupt is. U verwees hierbij naar [V.M.], maar u kon geen enkel concreet voorbeeld geven waaruit blijkt dat hij de autoriteiten in zijn voordeel kan beïnvloeden. U verklaarde enkel dat dit in het nieuws kwam in Albanië (CGVS, p. 11). Voorts gevraagd of u eventuele beïnvloeding door deze persoon zou kunnen aankaarten, repliceerde u dat u zich niet wou bemoeien met zo'n zaken (CGVS, p. 11). Hierbij dient evenwel gewezen te worden op informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) waaruit blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politieke en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van "one-stop-shops" (één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke "legal aid clinics" opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law (die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit.

Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van

ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit noch de moord op [M.G.] door [T.M.] worden hier betwist. De door u neergelegde documenten van het Verzoeningscomité betreffende uw betrokkenheid bij een bloedwraak, kunnen, gelet op de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en toegevoegd aan uw administratief dossier waaruit blijkt dat dit comité geregeld tegen betalingen zondermeer attesten uitreikt, ook geen enkel bewijs vormen.

Wat betreft de opmerkingen van uw advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud via videoconferentie, met name dat zij meteen na haar aankomst aangaf dat er veel echo's waren en zij niet alles even goed hoorde, (CGVS, p. 3, 6), dient vastgesteld te worden dat tijdens het persoonlijk onderhoud haar werd aangeboden om meteen tussenkomen indien zij iets niet goed hoorde (CGVS, p. 6). Hoewel uw advocaat na afloop van het persoonlijk onderhoud opnieuw aangaf dat het geluid niet goed was en moeilijk te verstaan, dat een persoonlijk onderhoud via videoconferentie niet aangepast is en niet goed is voor het vertrouwen (CGVS, p. 11), dient evenwel opgemerkt te worden dat zij nadat zij de mogelijkheid werd geboden om tussen te komen gedurende het persoonlijk onderhoud, zij hiervan evenwel geen gebruik maakte. Volledigheidshalve dient aangestipt te worden dat wanneer u gevraagd werd of u alles goed hoorde en zag, u hier steeds positief op antwoordde (CGVS, p. 2, 3, 6, 11).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 57/6/1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95), van artikel 16 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen.

Na een theoretisch betoog over de geschonden geachte bepalingen, gaat verzoeker concreet in op zijn zaak.

Wat betreft het gebruik van de videoconferentie, zet hij uiteen:

“De eiser werd twee keren gehoord. Het eerst persoonlijk onderhoud vond plaats in het gesloten centrum te Merksplas, via videoconferentie.

Verzoekende partij is van mening dat, ten eerst, gehoren via videoconferentie illegaal zijn, gezien zijn door het KB van 11 juli 2003 voorzien zijn, terwijl het komt uit het arrest van het Grondwettelijke Hof nr 76/2018 dat videoconferentie die per KB georganiseerd het principe van legaliteit niet respecteert.

Indien het principe van legaliteit van het artikel 6 EVRM niet van toepassing zouden zijn op de asielprocedure, is nochtans het Handvest van de grondrechten van de EU wel van toepassing. De rechten van de verdediging en het recht op gehoord te worden moeten geïnterpreteerd zijn conform met het principe van legaliteit.

In tegenstelling tot artikel 6 EVRM is artikel 47, waarvan de inhoud gedeeltelijk overeenkomt met die van artikel 6 EVRM, namelijk wel van toepassing op het asielrecht.”

Verzoeker citeert hierbij uit de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Hij vervolgt: *“Bijgevolg is de overweging van het Grondwettelijk Hof in zijn arrest 76/2018 van toepassing op gehoren per videoconferentie in asielzaken, wat noodzakelijkerwijs door een wettekst moet worden omkaderd.*

Verzoekende partij is bovendien van mening dat in casu haar te horen via videoconferentie niet aangewezen was, rekening houdend met de situatie van de eiser.

De eiser kreeg nooit de informatie dat hij zou een verzet uiten tegen het feit dat het onderhoud via videoconferentie plaatsvond, terwijl UNHCR stelt:

“Applicants, or support persons or legal representatives on their behalf, should then be given the opportunity to raise eventual objections and provide reasons for their discomfort with the use of the remote modality. This allows for a (re-)assessment of the suitability of the use of the remote modality (section A) in view of the impact such discomfort may have”.

Een onderhoud via videoconferentie, met regelmatige technische problemen (zie o.a. NPO, p. 7: onderbreking van de verbinding maar ook stuk 3, melding van geluidsproblemen), terwijl de tolk niet aanwezig is naast de eisende partij, dat de PO niet de niet-verbaal communicatie kan gebruiken, was in casu niet aangewezen.

UNHCR stelt dat de aanwezigheid van de tolk in dezelfde lokaal aangewezen is:

“Even where interviews are carried out through telephone or videoconferencing, it may still be possible for legal representatives and/or interpreters to participate in the same room with the asylum applicant, notably where applicable public health requirements are met (e.g. room allows for physical distance, has glass partitions installed etc).”

Verzoeker wijst er vervolgens dat moeilijkheden die voortvloeien uit het feit dat de tolk niet in hetzelfde lokaal is als de asielzoeker ook werden benadrukt in het verslag van de Canadese asielinstanties over onderhoud via videoconferentie, dat hij vervolgens citeert.

Verzoeker meent dat, rekening houdend met deze elementen, het onderhoud van 17 november 2022 illegaal was.

Als argumentatie op de motieven in de bestreden beslissing wordt verder gesteld: *“Verzoekers raadvrouw wenst te benadrukken dat zij wel opmerkingen heeft gemaakt over het verloop van het onderhoud. Uit respect voor het goed verlopen van het onderhoud en om de eiser niet te onderbreken, zeker gezien hoe het geluid problematiek was, werden deze opmerkingen aan het eind van het onderhoud geuit...”*

Dit element spreekt nochtans niet tegen het feit dat de manier waarop een onderhoud per videoconferentie plaatsvindt niet gunstig om een goeie sfeer te bouwen en het vertrouwen tussen alle betrokken partijen te maken.”

Als antwoord op de motivering van de bestreden beslissing, licht verzoeker het volgende toe:

“Verwerende partij bestrijdt niet dat de oom van de eiser, M.G., vermoord werd door een zeker T.M.

Zij beschouwt niettemin als ongeloofwaardig dat de eiser gevisieerd zou kunnen zijn door een bloedwraak omwille van de volgende elementen:

- De oom van de eiser is het slachtoffer en geen dader;*
- De eiser verliet Albanië in 2005 terwijl de moord vond plaats in 2002;*
- De eiser spreekt enkel van bedreigingen rond 2012;*
- De vader van de eiser zou nog redelijk vrij kunnen leven.*

Verzoekende partij stelt vast dat de verwerende partij het verzoek om internationale bescherming niet grondig heeft geanalyseerd. Zij blijkt de neergelegde documenten niet te hebben geraadpleegd en verwijst in het algemeen naar corruptie. Zij heeft bijgevolg kennelijk de documenten over de moord van de oom van de eiser niet gelezen, gezien zij het feitenrelaas niet heeft aangepast (zij verwijst naar “4 of 5 mei 2000” over het datum van de moord).

De eiser heeft duidelijk uitgelegd in welk kader zijn vrees vond plaats: er werd geen verzoening aanvaard door zijn familie, zodat de familie van T.M. boos is en sinds de vrijlating van M., in 2015, wordt er bedreigingen geuit (NPO, p. 8).

Het was niettemin sinds 2005 reeds duidelijk dat deze situatie niet rustig zou zich ontlopen. De vader van de eiser was besef dat zijn zoon in een redelijke korte toekomst in gevaar zou zijn en heeft deze situatie voorziet door zijn zoon naar Italië te sturen.

De eiser geeft toe dat hij niet over alle informatie beschikt in verband met deze bedreigingen: hij legt tijdens het onderhoud uit dat zijn vader hem naar het buitenland stuurde en de eiser beschouwd als te jong om op de hoogte te zijn van alle relevante feiten. De eiser, die inderdaad oud genoeg is, mag nochtans niet tegen zijn vader spreken en is afhankelijk van hem om meer informatie te hebben.

Vanuit Italië, is voor de eiser moeilijk exact te weten hoe en wanneer de bedreigingen plaats hebben genomen (NPO, p. 4).

De eiser werd nooit toegelaten tot het verblijf in Italië. Hij heeft nooit geprobeerd zijn situatie te regulariseren, noch bij het indienen van een verzoek om internationale bescherming, noch dood een ander procedure. Hij pendelt tussen Albanië en Italië, waar hij meerdere keren het voorwerp maakt van verwijderingsbeslissingen en eindelijk in februari 2022 verwijderd werd.

Dat de eiser af en toe naar Albanië terugkeerde voor klein verblijf is niet bestreden maar blijft beperkt.

De eiser legde tijdens zijn onderhoud dat zijn vader niet benaderd werd want hij oud is (NPO, p. 9).

Verzoekende partij beschouwt dat de overwegingen waarop de verwerende partij zich baseert om alle documenten te verwerpen niet gegrond zijn op enige concrete elementen die kunnen de bewijswaarde van deze documenten ondermijnen. Algemene informatie over corruptie betekenen niet per se dat alle documenten door corruptie mogen gekregen worden.

Het is in casu nog meer relevant dat de bewijswaarde van een deel van de documenten niet bestreden zijn in de maat dat zij de realiteit van de moord van de oom van de eiser kunnen staven.

Verwerende partij heeft kennelijk het verzoek van de eiser niet serieus beoordeeld.”

Wat betreft de beschermingsmogelijkheden in Albanië, meent verzoeker dat de overwegingen in de bestreden beslissing niet overeenkomen met objectieve informatie over het land van herkomst. Hij verduidelijkt dit als volgt:

“a) Over vendetta

Verzoekende partij stelt vast dat de bestreden beslissing geen bijkomende motivering inhoudt over bloedwraak in Albanië.

Objectieve informatie bevestigen dat bloedwraak blijft een probleem in Albanië en de beschermingsmogelijkheden zijn beperkt.

De eiser heeft documenten neergelegd ter staving van zijn verzoek dit deze problematiek bevestigen.

Deze documenten zijn voor een deel recenter dan de algemene informatie van het CGVS.

In maart 2017, heeft Cedoca een onderzoeksmissie uitgevoerd naar Tirana:

« Contemporary blood feud killings have little but the name in common with traditional blood feud. The main change is that the practice has been reduced from an integral social obligation, accepted by the totality of a local community, to a much less integral social obligation. The practice still may be instigated by a mental or emotional attachment to a tradition that belongs to the past but it has lost all but a few of the tradition's formal aspects.

The practice seems to be continued as a mere justification for acts of violence that have little to do with cleansing or restoring one's honour. Instead, it appears that these acts are mostly related to the consequences of –depending on the case– political instability, social unrest, poverty, property issues or to the myriad forms of criminality that have been omnipresent in Albania, especially in the 1990s.

Therefore, this report argues that, although they are formally inspired by an attachment to a traditional mentality, contemporary blood feud killings are mostly about ordinary revenge killings that could happen anywhere in the world.

Since there is very little correlation with customary law motivations and prescriptions, they appear nowadays as hybrid forms of ordinary revenge killing. Both desk-based research and a fact-finding mission have not revealed a definition of the blood feud phenomenon in contemporary Albania that is broadly accepted and used in juridical, sociological, and political contexts.

The phenomenon has transformed and the transformation appears to be difficult to define. Even the Albanian penal code does not provide a legal definition.

Nevertheless, research has made it possible to enumerate a number of characteristics in this COI Focus that can variably be observed in contemporary blood feud cases: self-confinement, threats, killings, negotiations, mediations, reconciliations, role of the elderly, importance of the family, interventions by the authorities, socio-economic support initiatives, latency, vulnerable position of women, etc. . These characteristics are not always present in each case of contemporary blood feud (and the list is not exhaustive). However they can be used as tools to assess both the credibility and seriousness of a given case ».

Uit het COI Focus van 2020 van de verwerende partij blijkt ook:

“Freedom House schrijft in haar laatste jaarrapport (2019):

“Traditional tribal law is practiced in parts of northern Albania, and sometimes involves revenge killings.”
Het AHC en Amnesty International maken in hun laatste jaarrapporten (2020) geen melding meer van bloedwraak of van de aanpak van de autoriteiten van dit fenomeen. Ook in het 2019 Report van de EC wordt hier niet meer over geschreven.

Een UK Home Office rapport over bloedwraak (2020) noteert het volgende in verband met het luik “bescherming” tegen het fenomeen:

“In July 2019, the United Nations Universal Periodic Review for Albania stated that several measures had been taken by the authorities to deal with blood feuds, and that the Directorate of State Police had compiled a database of all affected families. Effective protection for a person in blood feud is available in general.”

In het jaarlijkse mensenrechtenrapport van het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken over 2019 is sprake van een aantal kinderen in Shkoder die nog steeds in zelfopsluiting leven in de context van een bloedwraak.

“Some children, particularly those located in the city of Shkoder, were unable to attend school due to their families’ involvement in blood feuds based on the Kanun, a set of traditional Albanian laws. Children were confined to their homes due to fear of revenge attacks.” (p. 43).

Op basis van deze elementen, bestaan er objectieve elementen waarop men kan beschouwen dat iemand betrokken in een bloedwraak een vrees voor vervolging kan kennen.”

Verzoeker vervolgt over de ‘vetting procedure’: *“In 2016, hebben de wil van Albanië om het vertrouwen van de staatsburgers in het Albanese rechtssysteem te herstellen, tegen de corruptie te vechten en de opening van de onderhandelingen tussen Albanië en de EU voor de adhesie van Albanië, geleid tot het starten van een grote hervorming van het Albanese rechtssysteem.*

Een procedure van vetting van de rechters en procureurs die in staat zijn, werden opgericht om hun integriteit, professionele en ethische bevoegdheden, te beoordelen, hun financieel erfged te controleren en hun eventuele banden met criminele groeperen te bepalen.

Een proces van evaluatie van de rechters werd in juli opgesteld en een artikel 179b in de Grondwet aangenomen (wet 76/2016 van 22 juli 2016).

De Onafhankelijke Commissie van verificatie van de kwalificaties is de eerste instantie bevoegd met dit proces van evaluatie. Mandaten van de leden van deze commissie werden voor vijf jaren voorzien.

In een resolutie van het Europese Parlement van 15 februari 2017, werd een snelle uitvoering van de aanneming en toepassing van de wetten en besluiten over de revaluatie van de rechters en procureurs verzocht.

Het blijkt nochtans uit krantenartikelen en verslagen van NGO dat de procedure van vetting langzamer en moeilijker dan verwacht is.”

Verzoeker citeert vervolgens uit een verslag van NGO Freedom House van 2021 en 2020 en uit een artikel van ‘Exit’ van 5 november 2021.

Hij stelt dat, na de aanvankelijke termijn van vijf jaren voorzien voor de vetting, slechts de helft van de rechters dit proces heeft doorlopen. Vervolgens citeert hij uit een verslag van de Europese Commissie van 19 oktober 2021 *“Key findings of the 2021 Report on Albania”*, uit de interministeriële conferentie van 7 oktober 2021 over het verloop van de aansluiting van Albanië bij de EU en uit een media-uittreksel van ‘Exit’ van 14 oktober 2021 over die conferentie. Verzoeker stelt dat indien de EU de procedure van vetting blijft ondersteunen, dit tot gevolg heeft dat de hoge gerechtelijke instanties van Albanië tijdens twee jaren worden geblokkeerd, met een belangrijke achterstand als gevolg. Dit heeft als gevolg dat rechters onmogelijk de zaken kunnen beoordelen in een eerlijk proces binnen een redelijke termijn.

Ten slotte meent verzoeker dat indien de vluchtelingenstatus niet kan worden toegekend, er moet worden vastgesteld dat hij voldoet aan de voorwaarden van het artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus moet bijgevolg worden toegekend.

Ter ondersteuning van zijn verzoekschrift voegt verzoeker een e-mail toe van zijn advocaat van 8 december 2022 met opmerkingen bij het persoonlijk onderhoud van die dag. Daarin kan worden gelezen:

“Ik heb de notities van het persoonlijke onderhoud goed ontvangen.

Ik wens de volgende opmerkingen maken, gezien het verslag geen melding maakt van verschillende elementen:

- P. 4: “heeft u een relatie met L. – tolk heeft niet gehoord, vraag werd herhaald

- P. 5: wat deed u van werk in Italië – Tolk vraagt meneer te herhalen, antwoord niet gehoord

- P. 7 : verbinding valt even weg □ de Skype wordt voor een tijdje gevrezen, verbinding wordt weg en oproep gesloten, werd een nieuw oproep gemaakt (door de advocaat). Dit heeft in totaal een paar minuten geduurd

- P. 9: “maar de vraag was, heeft u ooit aan uw vader gevraagd wie die boodschap bracht” – tolk hoort de antwoord niet”.

3. Nota met opmerkingen

Op 13 december 2022 ontvangt de Raad vanwege de verwerende partij een nota met opmerkingen overeenkomstig artikel 39/72, §1 van de Vreemdelingenwet waarbij zij het gelijk van haar beslissing herhaalt.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechts-plegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijs-materiaal. Dit neemt niet weg dat de met het onderzoek belaste instanties voor het bepalen van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dienen samen te werken. Concreet houdt deze samenwerkingsplicht dus in dat, indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, het aan de met het onderzoek belaste instanties is om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Dit geldt te meer daar deze instanties mogelijkerwijze gemakkelijker toegang hebben tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige

en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

5. Beoordeling van de zaak

5.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voormeld artikel verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Verzoeker uit kritiek op de inhoud van de bestreden beslissing en voert zodoende de schending van de materiële motiveringsplicht aan, in het licht van de bepalingen betreffende de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

5.2. Verzoeker voert aan dat het "eerste" persoonlijk onderhoud, dat door het CGVS werd georganiseerd via videoconferentie, terwijl verzoeker zich in het gesloten centrum Merksplas bevond, onwettig is.

De Raad merkt op dat het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: KB CGVS), werd gewijzigd bij koninklijk besluit van 26 november 2021 (BS 9 september 2022). Daardoor is het sinds 19 september 2022 op basis artikel 12/1 van het KB CGVS mogelijk om het persoonlijk onderhoud van een verzoeker om internationale bescherming op afstand te voeren.

Het gehoor op afstand via videoconferentie heeft aldus een wettelijke basis. In zoverre verzoeker het gewijzigde KB CGVS bekritiseert, komt dit neer op wetskritiek waarvoor de Raad niet bevoegd is.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 21 juni 2018 met nr. 76/2018, merkt de Raad op dat deze verwijzing in casu niet dienstig is. Dit arrest betreft het gebruik van videoconferentie voor de verschijning van in verdenking gestelde personen in voorlopige hechtenis en verwijst in dit verband naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 6 van het EVRM. De Raad herinnert er evenwel aan dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6

van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39652/98, Maaouia t. Frankrijk (GC). Derhalve zijn ook verzoeken om internationale bescherming uitgesloten van die verdragsbepaling. Volledigheidshalve kan erop worden gewezen dat het Grondwettelijk Hof hetzelfde standpunt inneemt (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, overweging B. 24.1; GwH 2 april 2009, nr. 67/2009, overweging B.3.2; GwH 4 maart 2009, nr. 36/2009, overweging B. 3.5.). Ook de Raad van State oordeelde dat artikel 6 van het EVRM enkel van toepassing is in burgerlijke en strafrechtelijke zaken, terwijl het asielrecht een politiek recht is dat buiten de toepassings sfeer van deze verdragsbepaling valt (RvS 5 november 2001, nrs. 100.526 en 100.528; RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 12 januari 2005, nr. 139.095; RvS 2 april 2002, nr. 105.351; RvS 9 oktober 2002; nrs. 111.202 en 111.203; RvS 21 september 2009, nr. 196.233).

Dat het asielrecht binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt en dat het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie daarop van toepassing is, maakt van het asielrecht nog geen burgerlijk recht in de zin van artikel 6 van het EVRM.

Verzoeker betoogt verder dat artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan de inhoud gedeeltelijk overeenkomt met die van artikel 6 van het EVRM, wel van toepassing is op het asielrecht. Hij meent dat bijgevolg de overwegingen van het Grondwettelijk Hof in zijn arrest 76/2018 alsnog van toepassing zijn op gehoren per videoconferentie in asielzaken, met name dat het organiseren van gehoren via videoconferentie op basis van een koninklijk besluit het principe van legaliteit (wettigheidsbeginsel) niet respecteert en dat dit noodzakelijkerwijs door een wettekst moet worden omkaderd.

De Raad verwijst in deze evenwel naar het arrest van de Raad van State van 3 oktober 2022 met nr. 254.655 waar werd geoordeeld dat artikel 47 van het Handvest niet van toepassing is op de administratieve procedure bij het CGVS: *“Le Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides n’est pas une juridiction et la procédure devant cet organe administratif n’est pas juridictionnelle. La procédure en cause ne relève donc pas des prévisions de l’article 47 de la Charte des droits fondamentaux de l’Union européenne. Le moyen manque dès lors en droit en ce qu’il est pris de la violation de cette disposition. La situation des demandeurs de protection internationale entendus par le CGRA n’est pas comparable à celle des inculpés devant les juridictions d’instruction. La procédure devant le CGRA n’expose pas les demandeurs de protection internationale au risque d’être poursuivis ou d’être sanctionnés. Cette procédure vise à déterminer s’il y a lieu de leur conférer un avantage, à savoir bénéficier de la protection internationale.”*

(vrije vertaling: *“Het CGVS is geen rechtbank en de procedure voor dit administratieve orgaan is geen jurisdictionele procedure. De betrokken procedure valt dus niet binnen de werkingssfeer van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het middel faalt derhalve voor zover het dat het is gebaseerd op een schending van die bepaling. De situatie van verzoekers om internationale bescherming die door het CGVS worden gehoord, is niet vergelijkbaar met die van verdachten voor de onderzoeksrechtbanken. De procedure voor het CGVS stelt verzoekers om internationale bescherming niet bloot aan het risico van strafrechtelijke vervolging of sancties. Deze procedure heeft tot doel bepalen of hun een voordeel moet worden toegekend, namelijk internationale bescherming.”*)

De Raad wijst er verder op dat in verschillende bepalingen van het KB CGVS wordt omschreven wanneer het persoonlijk onderhoud op afstand kan plaatsvinden alsook onder welke omstandigheden een persoonlijk onderhoud op afstand dient te gebeuren.

In dit kader heeft de Raad van State in het arrest nr. 254.655 van 3 oktober 2022 aangestipt dat indien een verzoeker om internationale bescherming in bijzondere omstandigheden niet naar behoren kon worden gehoord in het kader van een persoonlijk onderhoud op afstand, de schending van het hoorrecht – als onderdeel van de rechten van de verdediging die worden gewaarborgd door het Unierecht – in deze niet voortvloeit uit de uitvoering van het betrokken KB CGVS maar wel uit tekortkomingen in het verloop van de betrokken procedure bij het CGVS. De Raad van State benadrukt dat een verzoeker om internationale bescherming vervolgens de onregelmatigheid van deze procedure bij het CGVS kan aanvechten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bijgevolg zal de Raad zich hierna buigen over de onregelmatigheden die verzoeker in zijn verzoekschrift aankaart.

Zo meent verzoeker dat het niet was aangewezen om hem via videoconferentie te horen, maar hij zet deze mening niet verder concreet uiteen noch licht hij de redenen hiervoor toe.

Verzoeker voert verder aan dat hij nooit informatie zou hebben gekregen over de mogelijkheid om zich te verzetten tegen het houden van een persoonlijk onderhoud via videoconferentie, hetgeen niet conform de richtlijnen van het UNHCR is. Bij nazicht van het administratief dossier blijkt dat dit betoog feitelijke

grondslag mist. Bij brief van 3 november 2022 werd verzoeker opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op 17 november 2022 waarbij werd aangegeven:

“Dit persoonlijk onderhoud zal plaatsvinden op afstand, via een systeem van videoconferentie, waarbij een directe beeld- en geluidsverbinding tussen u en de medewerker van het Commissariaat-generaal tot stand komt. U blijft op het adres van uw verblijfplaats in een gehoorlokaal, terwijl de medewerker van het Commissariaat-generaal zich in het gebouw van het Commissariaat-generaal bevindt. De kwaliteit van beeld en geluid van het systeem dat gebruikt wordt om u op afstand te horen is dermate dat u en de medewerker van het Commissariaat-generaal een natuurgetrouwe weergave krijgen van hetgeen zich in de andere ruimte afspeelt. (...) Meer informatie over het verloop van het videogehoor is beschikbaar in de brochure en de privacyverklaring in bijlage. Indien u bezwaren heeft tegen het verloop van het persoonlijk onderhoud via videoconferentie, dient u de redenen hiervoor zo spoedig mogelijk schriftelijk in het Nederlands te melden via bovenstaand emailadres.

Indien het CGVS vaststelt dat er inderdaad sprake is van elementen die het goede verloop van het videogehoor in de weg staan, zal het videogehoor geannuleerd worden. Indien u geen antwoord krijgt van het CGVS op het door u ingediend bezwaar, zal het videogehoor doorgaan op de datum en het uur vermeld bovenaan deze oproepingsbrief.”

Aldus werd verzoeker wel degelijk geïnformeerd over het verloop van het videogehoor. De Raad stelt verder vast dat verzoeker de oproepingsbrief getiteld *“oproeping gehoor – videoconferentie”* op 3 november 2022 voor ontvangst heeft ondertekend. Verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat een kopie van deze oproepingsbrief overeenkomstig artikel 7 van het KB CGVS aan de advocaat van verzoeker, meester O. Todts, werd verstuurd, hetgeen ter terechtzitting niet wordt betwist.

Het is dus geenszins ernstig te stellen dat verzoeker niet op deugdelijke wijze in kennis werd gesteld van het gegeven dat hij op 17 november 2022 zou worden gehoord via een systeem van video-conferentie noch over de mogelijkheid om hiertegen een bezwaar te uiten.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker noch voor de aanvang van zijn gehoor, noch tijdens zijn gehoor enig bezwaar heeft geuit tegen het feit dat hij via videoconferentie zou worden of werd gehoord, niettegenstaande in de oproepingsbrief uitdrukkelijk werd gewezen op de mogelijkheid om bezwaar te uiten.

Onder verwijzing naar niet nader genoemde richtlijnen van UNHCR stelt verzoeker dat de aanwezigheid van de tolk in hetzelfde lokaal als de verzoeker is aangewezen. Vooreerst merkt de Raad op dat dergelijk advies of dergelijke richtlijnen van het UNHCR geen afdwingbare rechtsregels bevatten zodat verzoeker er zich niet kan op steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten. Verder werd in het verslag aan de koning bij artikel 3 van het koninklijk besluit van 26 november 2021 tot wijziging van het KB CGVS toegelicht dat wanneer het persoonlijk onderhoud op afstand wordt gevoerd, de tolk zich niet in dezelfde ruimte als een verzoeker mag bevinden om zo te vermijden dat de onpartijdigheid van de tolk in het gedrang komt: *“Er wordt op gewezen dat wanneer het gehoor op afstand gevoerd wordt, de tolk het gehoor zal bijwonen vanuit een andere ruimte dan deze waar de asielzoeker zich bevindt. De tolk moet zich immers steeds volkomen onafhankelijk, objectief en neutraal opstellen. De tolk mag derhalve, gevraagd of niet, geen enkele andere informatie verschaffen dan het zuiver overbrengen van de geuite boodschap. Hij mag geen steun of advies geven aan de verzoeker en moet vermijden persoonlijk betrokken te raken. Om te voorkomen dat de tolk in een situatie zou belanden waarin de verzoeker hem, die als enige andere persoon in de ruimte zijn taal spreekt, om advies zou vragen waardoor de onpartijdigheid van de tolk in het gedrang kan komen, wordt de tolk nooit alleen gelaten in een ruimte waar enkel de verzoeker en, in voorkomend geval, diens advocaat en/of vertrouwenspersoon zich bevindt. Deze regel, die heden van toepassing is op de gehoren die face-to-face doorgaan, dient ook in acht te worden genomen bij de gehoren die op afstand gevoerd worden.”* (BS 9 september 2022).

Waar verzoeker op algemene wijze bemerkt dat door het horen op afstand non-verbale communicatie onmogelijk wordt gemaakt, benadrukt de verwerende partij in haar nota met opmerkingen *“dat het persoonlijk onderhoud zodanig georganiseerd wordt dat de protection officer door middel van videoconferentie permanent visueel contact heeft met de verzoeker en zijn advocaat. De protection officer kon verzoeker dan ook zien, waardoor hij ook in staat kan worden geacht de lichaamstaal van verzoeker in te schatten en te begrijpen. Verweerder ziet dan ook niet in hoe het non-verbaal inlevingsvermogen tussen de protection officer en verzoeker onmogelijk zou worden gemaakt door het gebruik van een videoconferentie, noch toont verzoeker in concreto aan dat dit in casu het geval was.”*

De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens de terechtzitting, waar hij de mogelijkheid heeft om te repliceren op de verweernota, deze argumentatie ongemoeid laat. Verzoeker beperkt zich tot een zuiver theoretisch betoog maar toont niet in concreto aan dat non-verbale communicatie tijdens het persoonlijk onderhoud onmogelijk was.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat er zich tijdens het onderhoud enkele technische problemen hebben voorgedaan.

Zo gaf verzoekers advocaat na haar aankomst aan dat zij niet goed hoorde wat de protection officer (hierna: PO) zei, waarop aan verzoeker werd gevraagd of hij de PO wel hoorde. Verzoeker merkte hierbij op dat er *“een beetje lawaai”* was. Nogmaals aan de advocaat gevraagd of zij alles verstond, gaf zij aan er veel echo's waren en zij niet alles even goed hoorde (NPO, p. 2 en 3). Wanneer er vervolgens enkele minuten later nogmaals uitdrukkelijk aan verzoeker wordt gevraagd of hij de PO nog steeds goed hoorde en zag, antwoordde verzoeker bevestigend (NPO, p. 3). Om 9 uur 55, na het inlassen van een korte pauze, vroeg de PO andermaal of verzoeker haar goed kon horen en zien, waarop hij andermaal bevestigend antwoordde. De advocaat stelde evenwel dat zij niet altijd even goed kon horen, en dan vooral de tolk omdat deze soms op hetzelfde ogenblik als de verzoeker aan het woord was (NPO, p. 6). De PO heeft toen afgesproken met de tolk om luid en duidelijk te spreken. Aan verzoeker werd vervolgens duidelijk meegedeeld dat zijn advocaat *“rechtstreeks mag tussenkomen als zij iets niet hoort/begrijpt”*. Aan de advocaat werd gevraagd of dit goed was voor haar, waarop zij bevestigend antwoordde (NPO, p.6).

Verzoeker voegt als stuk 3 een e-mail toe van zijn advocaat van 8 december 2022 met opmerkingen bij het persoonlijk onderhoud van 17 november 2022, aangezien de notities van het persoonlijk onderhoud volgens haar geen melding maken van verschillende elementen. Zo wijst de advocaat erop dat met betrekking tot de vraag *“heeft u een relatie met L.”* (NPO, p. 4), de tolk de vraag niet heeft gehoord en dat de vraag moest worden herhaald. Dat de vraag moest worden herhaald, neemt niet weg dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker op de vraag heeft geantwoord hetgeen betekent dat de tolk de vraag, al dan niet bij herhaling, wel degelijk hoorde en begreep en deze vraag als dusdanig ook aan verzoeker kon overmaken. Waar de advocaat erop wijst dat met betrekking tot de vraag *“wat deed u van werk in Italië”* (NPO, p. 5), de tolk aan verzoeker vroeg om het antwoord te herhalen, blijkt uit de notities dat verzoeker in de mogelijkheid was om zijn antwoord naar behoren te herhalen. Verder stelt de advocaat dat inzake de vraag *“heeft u ooit aan uw vader gevraagd wie die boodschap bracht”* (NPO, p. 9), de tolk het antwoord niet hoorde. Evenwel blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker hier wel degelijk heeft op kunnen antwoorden.

De notities van het persoonlijk onderhoud geven aan dat de verbinding inderdaad een tijdje, volgens de advocaat een paar minuten, is weggefallen (NPO, p. 7). De verbinding werd evenwel hersteld en verzoeker toont niet in concreto aan dat deze kleine onderbreking enige impact had op de kwaliteit van zijn persoonlijk onderhoud. Nadat de verbinding even was weggefallen, bevestigde verzoeker immers andermaal uitdrukkelijk dat hij de PO nog steeds goed zag en hoorde (NPO, p. 7). Verzoeker noch zijn advocaat hebben echter op andere ogenblikken tijdens het persoonlijk onderhoud aangegeven dat zij de PO of de tolk niet zouden hebben begrepen. Meer zelfs, gevraagd aan verzoeker of hij de tolk goed had begrepen en of hij alles had begrepen wat er werd gezegd, antwoordde hij andermaal bevestigend (NPO, p. 11).

Het is voorts geenszins ernstig dat verzoekers advocaat pas na afloop van het persoonlijk onderhoud opnieuw aangaf dat het geluid niet goed was en moeilijk te verstaan, dat een persoonlijk onderhoud via videoconferentie niet aangepast is en niet goed is voor het vertrouwen (NPO, p. 11). In de bestreden beslissing wordt hierover terecht gemotiveerd: *“Wat betreft de opmerkingen van uw advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud via videoconferentie, met name dat zij meteen na haar aankomst aangaf dat er veel echo's waren en zij niet alles even goed hoorde, (CGVS, p. 3, 6), dient vastgesteld te worden dat tijdens het persoonlijk onderhoud haar werd aangeboden om meteen tussenkomen indien zij iets niet goed hoorde (CGVS, p. 6). Hoewel uw advocaat na afloop van het persoonlijk onderhoud opnieuw aangaf dat het geluid niet goed was en moeilijk te verstaan, dat een persoonlijk onderhoud via videoconferentie niet aangepast is en niet goed is voor het vertrouwen (CGVS, p. 11), dient evenwel opgemerkt te worden dat zij nadat zij de mogelijkheid werd geboden om tussen te komen gedurende het persoonlijk onderhoud, zij hiervan evenwel geen gebruik maakte. Volledigheidshalve dient aangestipt te worden dat wanneer u gevraagd werd of u alles goed hoorde en zag, u hier steeds positief op antwoordde (CGVS, p. 2, 3, 6, 11).”*

Het betoog in het verzoekschrift dat *“Verzoekers raadvrouw wenst te benadrukken dat zij wel opmerkingen heeft gemaakt over het verloop van het onderhoud. Uit respect voor het goed verlopen van het onderhoud en om de eiser niet te onderbreken, zeker gezien hoe het geluid problematiek was, werden deze opmerkingen aan het eind van het onderhoud geuit”* valt inderdaad moeilijk te rijmen met het gegeven dat deze advocaat uitdrukkelijk had bevestigd aan de PO dat zij, indien zij problemen zou ondervinden op vlak van geluid of beeld, dit onmiddellijk en rechtstreeks zou melden (NPO, p. 6).

Wat er ook van zij, behoudens de hierboven beschreven technische problemen, kan uit de notities van het persoonlijk onderhoud niet blijken dat verzoeker of zijn advocaat op enig andere ogenblik tijdens het persoonlijk onderhoud hebben aangegeven dat zij de PO of de tolk niet zouden hebben begrepen. Evenmin blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat de tolk de opmerking zou hebben gemaakt verzoeker niet te hebben begrepen. Verder blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat de PO zelf in staat was alle verklaringen vlot te noteren zonder dat het nodig was aan verzoeker te vragen zich te herhalen. Er kan op basis van de notities van het persoonlijk onderhoud dan ook niet worden vastgesteld dat er zich vertaal- of andere communicatieproblemen voordeden die afbreuk doen aan het verloop van het persoonlijk onderhoud.

Uit het geheel van wat voorafgaat, blijkt aldus niet dat verzoeker niet naar behoren is gehoord in het kader van zijn persoonlijk onderhoud op afstand.

Waar verzoeker in dit kader de schending aanvoert van artikel 16 van richtlijn 2013/32/EU, stelt de Raad vast dat hij nalaat uiteen te zetten op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing wordt geschonden, alsook nalaat aan te tonen dat deze bepaling uit een Unierichtlijn incorrect of onvolledig zou zijn omgezet. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

5.3. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt als volgt:

“§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om inter-nationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. [...]”

De Raad duidt erop dat Albanië bij koninklijk besluit van 14 januari 2022 opnieuw wordt vastgesteld als veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat, in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet kan worden beschouwd als veilig en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (*Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116*). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt vervolgd of een reëel risico loopt op ernstige schade, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker geen dergelijke elementen bijbrengt.

5.4. Verzoeker verklaart vooreerst dat hij vreest bij terugkeer naar Albanië te worden gedood door T.M., die in 2000 zijn oom M.G. doodde.

Hij heeft in het kader van zijn beschermingsverzoek daartoe verschillende documenten voorgelegd, met name een kopie van zijn paspoort, een kopie van een vonnis van de rechtbank van Kurbin van 27 maart 2001 over de veroordeling van T.M., een kopie van een familiecertificaat van zijn gezin van 4 februari 2013, een kopie van een attest van het Nationale Verzoeningscomité van 10 oktober 2022 waarin staat dat verzoeker is betrokken in een bloedwraak, een kopie van een brief van het Albanese Ministerie van Buitenlandse zaken aan de Verenigde Naties betreffende de werking van het Nationale Verzoeningscomité van 17 oktober 2018, een kopie van een brief van het Ministerie van Justitie van 18 februari 2022 over een uitnodiging voor een onderhoud met een directeur-generaal voor het overmaken van voorstellen en een kopie van een geboorteakte op naam van N.S. geboren G., van 12 oktober 2022. De originele documenten zijn in het bezit van verzoeker (AD CGVS, stuk 5, map met documenten).

Noch verzoekers identiteit noch de moord op M.G. door T.M. worden in casu betwist.

Wat betreft de door verzoeker neergelegde documenten van het Verzoeningscomité betreffende zijn betrokkenheid bij een bloedwraak en de andere documenten die daarmee verband houden, stelt de Raad vast dat uit de landeninformatie uit het administratief dossier blijkt dat in Albanië geen enkele officiële of niet-officiële instantie gemachtigd is om dergelijke certificaten af te geven. Bovendien is het bestaan van verenigingen die certificaten afgeven tegen betaling aan het licht gekomen en aangetoond. Daarom kan een door het Nationaal Verzoeningscomité afgegeven certificaat niet worden aanvaard als voldoende bewijs van een vendetta, aangezien deze organisatie niet is gemachtigd om dergelijke documenten af te geven en de betrouwbaarheid van de daarin vervatte informatie op zich zeer twijfelachtig is. De commissaris-generaal stipt terecht aan dat dit comité geregeld tegen betalingen zonder meer attesten uitreikt (AD CGVS, stuk 6, map met landeninformatie, COI Focus: *“Blood feuds in contemporary Albania: characterisation, prevalence and response by the State”* van 29 juni 2017; UK Border Agency *“Country policy and information note: blood feuds, Albania”*, september 2022). Aan dit document kan dan ook maar een zeer geringe bewijswaarde worden gehecht. Verzoeker uit slechts losse kritiek maar brengt geen overtuigende en concrete elementen bij die in zijn geval hierover anders doen denken. De twee andere brieven van 17 oktober 2018 en 12 oktober 2022 betreffen algemene brieven die geen betrekking hebben op verzoekers persoonlijke situatie.

Hoewel verzoeker een inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, volstaan voormelde stukken wegens hun inhoud en zeer geringe bewijswaarde niet om in deze stand van zaken een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

Bijgevolg moet verder worden nagaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijf geven van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

De commissaris-generaal besluit op basis van verzoekers verklaringen dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering te worden gevisieerd door T.M. omwille van de dood van zijn oom M.G. De commissaris-generaal baseert zich daartoe op een aantal tekortkomingen in verzoekers verklaringen, met name dat (i) het weinig geloofwaardig is dat verzoeker het land diende te verlaten omdat hij het enige mannelijk familielid was dat overbleef op wie wraak kon worden genomen, terwijl zijn vader – eveneens een mannelijk familielid – zijn normale leven in Albanië zonder problemen kon verderzetten, (ii) verzoekers houding, en meer in het bijzonder het gegeven dat hij tussen 2005 en 2022 langere periodes in Italië verbleef zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen alsook het gegeven dat hij op regelmatige basis terugkeerde naar Albanië alwaar hij bij zijn ouders verbleef, niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees en fundamenteel de geloofwaardigheid van zijn vrees ondermijnt; en (iii) verzoeker reeds in augustus 2022 naar België kwam doch pas op 21 oktober 2022, nadat hij werd aangehouden en naar het gesloten centrum werd overgebracht, een beschermingsverzoek indiende.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bij die het geheel van bovenstaande motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas, kunnen verklaren of weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om voormelde motieven van de bestreden

beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij om onderstaande redenen in gebreke blijft.

Immers, daar waar verzoeker betoogt dat de door hem neergelegde documenten niet inhoudelijk werden onderzocht, gaat hij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat zijn oom M.G. werd vermoord door T.M., doch dat hij geenszins aantoonde dat hij hierdoor persoonlijk bloedwraak dient te vreezen. Zoals reeds gesteld, blijkt uit de voorliggende landeninformatie op afdoende wijze dat aan de documenten met betrekking tot het Verzoeningscomité maar een zeer geringe bewijswaarde kan worden gehecht. Zij worden in casu evenwel niet aangevuld met voldoende samenhangende en aannemelijke verklaringen.

Het is immers weinig geloofwaardig dat verzoeker het land diende te verlaten omdat hij het enige mannelijk familielid was dat overbleef op wie er wraak kon worden genomen, terwijl zijn vader – eveneens een mannelijk familielid – zijn normale leven in Albanië zonder problemen kon verderzetten. Het betoog dat zijn vader “oud” is en dat verzoeker niet over alle informatie beschikt in verband met de bedreigingen daar hij zich in Italië bevond, zoals hij benadrukt in zijn verzoekschrift, doet aan deze bevinding geen afbreuk. De leeftijd van zijn vader neemt immers niet weg dat hij eveneens een mannelijk familielid is. Van een verzoeker mag verder worden verwacht dat hij op de hoogte is van zijn persoonlijke problemen en de evolutie daarin, omdat hij zijn relaas moet baseren op elementen uit zijn land van herkomst die bij hem een reële vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade doen ontstaan. De vaststelling dat het moeilijker is om de ontwikkelingen in zijn zaak te volgen vanuit het buitenland, doet geen afbreuk aan deze redelijke verwachting

Bovendien getuigt verzoekers houding, en meer in het bijzonder het gegeven dat hij tussen 2005 en 2022 langere periodes in Italië verbleef zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen alsook het gegeven dat hij op regelmatige basis terugkeerde naar Albanië alwaar hij bij zijn ouders verbleef, niet van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Dat verzoekers verblijf in Albanië “beperkt” zou zijn, neemt niet weg dat uit zijn verklaringen evenmin blijkt dat hij gedurende deze periodes in Albanië een verborgen leven leidde, zoals terdege in de bestreden beslissing wordt vastgesteld: *“Zo werd u gedurende één van deze verblijven in Albanië op 2 maart 2016 in de buurt van Milot gearresteerd samen met een aantal vrienden wanneer jullie met de wagen werden tegengehouden door de politie en beschuldigd werden van het bezit van hasj (CGVS, p. 5).”*

Waar verzoeker er verder op wijst dat hij nooit werd toegelaten tot verblijf in Italië en niet heeft geprobeerd zijn situatie te regulariseren of asiel aan te vragen, slaagt hij er niet in de bevindingen van de commissaris-generaal ernstig te weerleggen, met name dat verzoekers betoog *“in alle redelijkheid niet [kan] weerhouden worden, te meer u meermaals in contact kwam met de Italiaanse autoriteiten omwille van uw illegale verblijf (CGVS, p. 4-5). Gevraagd of u zich ooit had geïnformeerd naar de mogelijkheden om internationale bescherming aan te vragen in Italië, verwees u enkel naar een contact met een advocaat die u in 2021 er op wees dat u met een uitwijzingsbevel geen internationale bescherming kon aanvragen (CGVS, p. 7). Dit laattijdig informeren over uw mogelijkheden, kan uw nalaten dan ook niet verschonen. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij na aankomst in een veilig derde land zich zo snel mogelijk informeert over de bestaande beschermingsmodaliteiten en een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.”*

Dit alles wordt verder bevestigd door het gegeven dat verzoeker reeds in augustus 2022 naar België kwam doch pas op 21 oktober 2022, nadat hij werd aangehouden en naar het gesloten centrum werd overgebracht, een beschermingsverzoek indiende.

Verzoeker beperkt zich verder tot het louter herhalen van zijn beweerde vervolgingsvrees/risico en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, maar hij brengt hiermee geen concrete en geobjectieerde elementen aan die de desbetreffende pertinente bevindingen kunnen weerleggen of ontkrachten.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker zijn vrees om bij terugkeer naar Albanië te worden gedood door T.M. niet aannemelijk maakt.

Waar verzoeker nog betoogt dat de bestreden beslissing geen bijkomende motivering bevat over bloedwraak, wat in Albanië een probleem blijft en waartegen de beschermingsmogelijkheden beperkt zijn zodat er objectieve elementen bestaan om voor iemand die is betrokken in een bloedwraak een vrees

voor vervolging aan te nemen, wijst de Raad erop dat verzoeker nog steeds zijn vrees of risico in concreto aannemelijk moet maken. Verzoekers betoog is niet dienstig nu op basis van bovenstaande pertinente bevindingen terecht en afdoende wordt geoordeeld dat in zijn geval geen geloof kan worden gehecht aan zijn vrees te worden geviséerd door T.M.

5.5. Verzoeker verklaart vervolgens dat zijn beste vriend in augustus 2022 werd gedood door de maffia. Hij vreest nu door zijn moordenaars, in het bijzonder V.M., te worden geviséerd omdat zij denken dat hij meer weet.

De commissaris-generaal bemerkt in deze terecht dat verzoeker zijn beweerde vrees voor V.M. onvermeld liet tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Raad wijst er verder op dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingen-verdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet alsook uit artikel 48/4 van deze wet, die beide vereisen dat de betrokken asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen.

In deze haalt de commissaris-generaal terecht aan dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat indien hij problemen zou kennen met de moordenaars van zijn beste vriend in Albanië, hij niet of onvoldoende een beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

Uit de landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, blijkt immers dat Albanië een beschermingssysteem kent voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestrafing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en dat alle Albanese burgers in het algemeen hiertoe toegang hebben. Het gegeven dat hervormingen en verbeteringen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, doet hieraan geen afbreuk. In de bestreden beslissing wordt hiertoe terecht gemotiveerd als volgt:

“Hierbij dient evenwel gewezen te worden op informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) waaruit blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestrafing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van “one-stop-shops”(één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke “legal aid clinics” opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en

dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law (die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit.

Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden."

Verzoeker brengt geen informatie bij die hier anders over doet denken. In het verzoekschrift erkent verzoeker dat Albanië de wil heeft om het vertrouwen van de staatsburgers in het Albanese rechtssysteem te herstellen en tegen de corruptie te vechten, doch dat de procedure van vetting van de rechters en procureurs tot gevolg heeft dat de *"hoge gerechtelijke instanties twee jaren geblokkeerd werden met een belangrijke achterstand tot gevolg"* en dit *"tot gevolg (heeft) dat rechters onmogelijk in de zaken mogen beoordelen door een eerlijk proces in een redelijke termijn"*. Dat er in Albanië, onder meer op het vlak van de strijd tegen corruptie en georganiseerde misdaad, nog vooruitgang te boeken is en dat de in dit land geboden bescherming mogelijk niet in alle gevallen absoluut, daadwerkelijk en doeltreffend is en niet elk feit gepleegd door derden verhindert, betreffen gegevens die in de voormelde motivering en de landeninformatie waarop deze motivering is geschraagd uitdrukkelijk en terdege in rekening worden gebracht. Verzoekers betoog over de vetting-procedure doet geen afbreuk aan het feit dat de Albanese autoriteiten, - zoals duidelijk en genoegzaam blijkt uit de beschikbare landeninformatie, met name de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020 en zoals door verzoekende partij op generlei wijze wordt ontkracht of weerlegd -, redelijke maatregelen in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet nemen, dat zij aan hun onderdanen de nodige bescherming bieden en dat verzoeker zich, zo nodig en zo hij daartoe de nodige pogingen zou ondernemen, toegang kan verschaffen tot dergelijke bescherming. De Raad stelt verder vast dat verzoeker dit betoog niet in concreet in verband brengt met zijn individuele omstandigheden en blijft steken in hypothesen doch nergens in concreto aantoon of aannemelijk maakt dat hij hierdoor geen toegang tot effectieve overheidsbescherming zou hebben. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM in de zaak Bara and Kola v. Albanië van 12 oktober 2021 dat verzoeker ook op het vlak van te lange procedures in zijn eigen land van herkomst beschikt over een daadwerkelijk rechtsmiddel. De paragrafen 103 tot en met 119 van dit arrest van het EHRM vermelden dat er in Albanië wettelijk een preventief, versnellend en compensatoir rechtsmiddel werd ingesteld dat toegankelijk is in het geval van een te lange duur van de procedure. Tevens blijkt daarbij dat dit rechtsmiddel ter versnelling van de procedure en ter compensatie van individuen die slachtoffer werden van een te lange procedure volgens het EHRM de toetsing aan artikel 13 van het EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, doorstaat en dat dit effectief is in die zin dat het zowel verhindert dat de schending van het recht van het betrokken individu om zijn zaak behandeld te zien binnen een redelijke termijn wordt verdergezet als voorziet in een geschikte genoegdoening voor reeds ondergane schendingen van dit recht. Het EHRM stelt daarbij uitdrukkelijk dat het voormelde, in Albanië voorziene rechtsmiddel in principe de verplichting vervult van Albanië om een daadwerkelijk rechtsmiddel te voorzien met betrekking tot de aangevoerde schendingen van de rechten van het individu zoals opgenomen in het EVRM. Tevens voegt het EHRM expliciet toe dat dit rechtsmiddel bijgevolg dient te worden gebruikt door individuen die aanvoeren dat hun recht om hun zaak te zien behandeld binnen een redelijke termijn zou zijn geschonden alvorens deze individuen zich wenden tot het EHRM.

De Raad herhaalt dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geen resultaatsverbintenis in.

De Raad onderstreept bovendien dat de vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent de beschermingsmaatregelen die worden genomen door de Albanese overheden bevestiging vinden in het feit dat Albanië opnieuw werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het koninklijk besluit van 14 januari 2022 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst.

Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming wordt geboden tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het EVRM, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van het EVRM zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulementbeginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

Het is bijgevolg aan verzoeker om aannemelijk te maken dat hij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in zijn individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hem niet kan worden verwacht dat hij zich tot de Albanese overheden wendt om bescherming te vragen. Hij moet aantonen dat in zijn individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is dan wel dat niet redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich wendt tot de Albanese overheid voor bescherming. Verzoeker blijft hiertoe echter in gebreke.

In de bestreden beslissing wordt terecht bevonden: *“U stelde dat u wel naar de politie zou kunnen stappen, maar dat de politie u geen klacht zou laten indienen omdat zij corrupt zijn. U verwees hierbij naar [V.M.], maar u kon geen enkel concreet voorbeeld geven waaruit blijkt dat hij de autoriteiten in zijn voordeel kan beïnvloeden. U verklaarde enkel dat dit in het nieuws kwam in Albanië (CGVS, p. 11). Voorts gevraagd of u eventuele beïnvloeding door deze persoon zou kunnen aanklaarten, repliceerde u dat u zich niet wou bemoeien met zo’n zaken (CGVS, p. 11).”* Verzoeker betwist noch weerlegt dat hij de problemen die hij vreest met V.M. niet heeft aangekaart bij de Albanese autoriteiten.

Het algemene betoog en het besluit in het verzoekschrift dat werkelijke bescherming zou ontbreken, berust niet op meerdere ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten (te trachten) te verkrijgen. Verzoeker maakt aldus geenszins aannemelijk in Albanië alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Verzoekers theoretische betoog over de *“procedure van vetting”* gaat hieraan helemaal voorbij. Een schending van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

5.6. Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

5.7. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst, Albanië, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3

van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande, beroept verzoeker zich verder niet op dienstige wijze op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal met recht besloten tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker. Een schending van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

5.8. Wat betreft de artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Verder heeft verzoeker gebruik gemaakt van de mogelijkheid om deze beslissing aan te vechten bij de Raad. Artikel 13 van het EVRM is dan ook niet geschonden.

5.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoeker neergelegde documenten en de landeninformatie, en dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud in het Centrum voor Illegalen in Merksplas op 17 november 2021 (via videoconferentie) de kans kreeg om de redenen van zijn verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken voor te leggen, dit met de hulp van een tolk Albanees en bijgestaan door zijn advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan een schending van de materiële motiveringsplicht blijken.

5.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES